

РЕШЕНИЕ

№ 25367

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5829** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. К. /Н. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане], със съдебен адрес: [населено място], п.к. 5400, [улица], чрез адв. Н. З. Г., срещу Заповед с рег. № 5403 ПАМ-96/01.05.2026 г., издадена от зам.-началник ГПУ - Р. при РДГП - Р., с която с която, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години

В жалбата се твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен. Конкретно е посочено, че в него липсват конкретни и индивидуализирани мотиви. Излага доводи за нарушение на принципа за съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК. Счита, че самото наличие на сигнал в ШИС не било достатъчно основание автоматично да бъде наложена забрана за влизане за максимален срок. Не бил запознат подробно със съдържанието на този сигнал и не му е било известно да е обект на разследване от компетентни органи на друга държава - членка на Европейския съюз. Моли съда да отмени отказа. Не претендира разноски.

Ответникът, зам.-началник ГПУ - Р. при РДГП – Р., редовно призован, не се представлява. В депозираните по делото писмени бележки оспорва жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на обжалвания отказ. Не претендира разноски.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че 01.05.2026 г. в 09:30 часа на граничният преход Р. - Г. в зоната на отговорност на ТИГП - Г. /Румъния/, по метода „анализ на риска“ била извършил проверка на излизащи от страната лек автомобил марка “VW” с рег. [рег.номер на МПС] с водач български гражданин Г. И. М., ЕГН: [ЕГН]. Спрямо пътникът в л.а К. Н. /м/, р. 30.01.1999 г., паспорт № Ш3630796, до 25.03.2035 г. с немско разрешително за пребиваване №V11662558 /01,04.2026 г. с изтекъл срок на валидност, било установено, че при въвеждане на данните на лицето в Н. спрямо турския гражданин имало сигнали с въвеждаща държава членка Република Германия. Конкретно за жалбоподателя било констатирано, че притежава немско разрешително за пребиваване, чийто сок е изтекъл, а въведения сигнал /лице за което е взето решение за връщане/ по реда на Регламент /ЕС/ 2018/1862 на ЕП и на Съвета от 28.11.2018 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система в областта на полицейското сътрудничество и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси. Чуждестранният гражданин като незаконно пребиваващ е задържан, тъй като не може да установи влизането си в страната по законоустановения ред.

Във връзка с изложеното и с цел да се предотвратят нови правонарушения от чужденците е предложено на турския гражданин Х. К.. да бъдат наложени ПАМ по ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ и "Забрана за влизане и пребиваване на територията на България", последната издадена на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 вр с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ за срок от 5 години.

Като се е позовал на предложението с рег. № 5403р-8182 от 01.05.2026 г., със заповед № 5403 ПАМ-96 от 01.05.2026 г. началникът на зам.-началник ГПУ - Р. при РДГП – Р., на основание чл.39а, ал.1, т.4, чл.42з, ал. 1, т.1 във връзка с чл. 10, ал.1, т. 25 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, буква В от Регламент ЕС 2018/1860 на Европейският парламент и на съвета на съвета от 28.11.2021г. за използването на ШИС и заповед рег. № 4066з-101/15.01.2026г. на Директор на РДГП- Р., на Х. К. /Н. К. /пол. /М/, [дата на раждане] в Р. Т., гражданин на Р. Т., притежаващ турски паспорт с № U 33630796, издаден на 26.03.2025г. в турското посолство в Б. и валиден до 25.03.2035 г. е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 с шенгенски идентификатор DE P243110509493 0000 01, "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз" за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на ПАМ „Връщане на чужденеца до страна на произход“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 01.05.2026 г., което е удостоверено с подписите на преводача и чужденеца.

Недоволно от издадената заповед № Заповед с рег. № 5403 ПАМ-96/01.05.2026 г. на зам.-началник ГПУ - Р. при РДГП - Р., лицето я е оспорило по съдебен ред.

От ответника е изпратена административната преписка по издаване на обжалваната заповед и доказателства за компетентността на органа, издал административния акт. Представени са и доказателства, че жалбоподателят е изведен от страната през ГКПП- Капитан А. на 02.05.2026 г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните

работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4066з -101 от 15.01.2026 г. на Директор на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Р., от която е видно, че той оправомощава за ГПУ Р. гл.инспектор М. С. Х., на длъжност заместник началник на ГПУ Р. да налага ПАМ по ЗЧРБ. Следователно, издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т. 1 от АПК.

Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. В мотивите на акта са изложени фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Зачетено е правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и той е издаден в законоустановената форма.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, ПАМ "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз" (ЕС) се налага когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от с. з. Съобразно ал. 3 на чл. 42з от с. з., тази мярка е за срок до или над 5 години, като налагането ѝ във втората хипотеза изисква установяването, че лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност. В настоящия случай органът се е позовал на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, б. В от Регламент ЕС 2018/1860 на ЕП и на Съвета от 28.11.2021 г. за използването на ШИС.

Според т. 25 на цитираната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ - наличието на наложена принудителна административна мярка по чл. 41 спрямо чужденец, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Установено е, че на жалбоподателя е издадена ПАМ № 5403ПАМ-93 от 01.05.2026 г. за връщане до страната на произход – Р.Т., като видно от представената справка за пътуване на лице – чужд гражданин, жалбоподателят е напуснал територията на Р.България на 02.05.2026 г. Същевременно административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в предложението рег. № 5403р-8182 от 01.05.2026 г. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ определя свързаността между двете ПАМ, тъй като съгласно т. 25, ал. 1 на чл. 10 от ЗЧРБ ако на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, то се налага ПАМ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Забраната за влизане и пребиваване на

територията на държавите - членки на Европейския съюз е за срок до 5 години – чл. 42з, ал. 3 от ЗЧРБ.

При безспорно установените факти, че жалбоподателят е чужденец, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, то са налице законовите предпоставки, при които административният орган може да издаде заповед за налагане на принудителни административни мерки Връщане до трета страна, Република Т. и Забрана за влизане и пребиваване на държавите – членки на Европейския съюз. Административният орган е изследвал всички факти и доводи по случая, като е установил, че жалбоподателят е осъществил нелегално преминаване на държавната граница. Тези мотиви дават достатъчно представа за основанието, на което е издадена оспорената заповед, потвърждаващо се от съдържащото се в административната преписка Предложение за налагане на ПАМ по ЗЧРБ и неоспорено от жалбоподателя.

Във връзка с твърдението в жалбата, че жалбоподателят не е знаел за наличието на сигнал в ШИС и не е бил запознат подробно със съдържанието му, следва да се отбележи, че за да се приложи нормата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ е достатъчно да е налице наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, а именно по т. 1 от последната – Връщане до страната на произход, която се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателят, че от страна на ответника не е бил взето предвид наличието на сключен граждански брак с българска гражданка. Основателно е прието, че наличието на сключен граждански брак няма пряко правопораждащо действие относно законосъобразното пребиваване на чужденеца в страната.

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл. 6, ал. 2 и ал. 4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложение рег. № 5403р-8182 от 01.05.2026 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО. На 07.02.2026 г. при осъществен на компенсирани мерки по метода "анализ на риска" на граничен преход Р. - Г. турският гражданин Х. К. не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Следователно, съпричастността на жалбоподателя към установеното нарушение съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ и е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел. Последното е в съответствие с решение № 1626 от 19.02.2025 г. на ВАС по адм. д. № 618/2025 г.; решение № 5366 от 22.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 43/2023 г., IV отделение; Решение № 8942 от 13.10.2022 г. на ВАС по адм. д. №

7289/2022 г., IV отделение.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалните правила по издаването ѝ и е съобразена с целта на закона, поради което подадената жалба срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора и при липса на искане за присъждане на разноски от страна на ответника, такива не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. К. /Н. К./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , със съдебен адрес: [населено място], п.к. 5400, [улица], чрез адв. Н. З. Г., срещу Заповед с рег. № 5403 ПАМ-96/01.05.2026 г., издадена от зам.-началник ГПУ - Р. при РДГП - Р., с която с която, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: